

på det problem, som de 2 byråd anfører, og mulighederne for en løsning vil indgå i overvejelserne i forbindelse med den kommende mere generelle reform af planlægningslovgivningen.

Spørgsmål 21:

Ministerens kommentarer udbedes til det i vedlagte skrivelser af 29. november 1968 fra Erhvervsrådet for Gartneri og Frugtavl og for 16. januar 1969 fra Dansk Pelsdyravler Forening anførte.*)

Svar (af 14. marts 1969):

Begge henvendelser kritiserer, at lovforslagets § 7 ikke udtrykkeligt nævner bygninger for henholdsvis gartneri m. v. og pelsdyrfarme som bebyggelser, der i landzone kan opføres uden forudgående tilladelse fra amtsrådet/byudviklingsudvalget. Erhvervsrådet for Gartneri og Frugtavl finder den gældende byreguleringslov „bedre og klarere end det forelagte lovforslag“ ved at give gartnerne „samme ret som andre jordbrugere til at fortsætte respektive udvide gartnerivirksomheder i mellem- og yderzoner“. Erhvervsrådet foreslår derfor enten, at ordet „landbrug“ („landbrugsejendom“) i lovforslaget ændres til „jordbrug“, eller at der efter ordet „landbrug“ tilføjes „herunder gartnerier m. v.“. Tilsvarende foreslår Dansk Pelsdyravler Forening, at der efter ordet „landbrugsejendom“ bør tilføjes „herunder pelsdyrfarm“.

I bemærkningerne til lovforslagets §§ 6-8 er udførligt redegjort for begrundelsen for, at lovforslaget ikke indeholder ordet „jordbrug“ så lidt som en udtrykkelig angivelse af de enkelte jordbrugserhverv. Der henvises også til besvarelsen af det ærede udvalgs spørgsmål 5. Det fremgår heraf, at erfaringerne på grundlag af de gældende bestemmelser har gjort det påkrævet at søge en klarere afgrænsning af området for det umiddelbart tilladte byggeri i landzone.

Dette har man søgt opnået ved at knytte afgrænsningen til landbrugslovens regler om landbrugsejendomme, således at det kriterium anvendes, om den pågældende ejendom er noteret som landbrugsejendom eller opfylder betingelserne for sådan motering.

Efter landbrugslovens §§ 2 og 3 omfatter

begrebet landbrugsejendomme også såvel gartnerier og frugtplantager som pelsdyrfarme. Hvis ejendommen ikke i henhold til den ældre landbrugslovgivning allerede er noteret som landbrugsejendom, skal ejendommen have en størrelse af mindst 2 ha, eller mindst 2 ha af ejendommen skal anvendes til det pågældende formål. Endvidere skal ejendommen være forsynet med beboelsesbygning, hvorfra jorden drives af beboerne.

Under de nævnte betingelser er gartnerier m. v. og pelsdyrfarme efter lovforslaget således stillet på ganske samme måde som efter den gældende byreguleringslov. Er disse betingelser derimod ikke opfyldt, overlader lovforslaget det til amtsrådet/byudviklingsudvalget at tage stilling til, om den ønskede bebyggelse kan accepteres det pågældende sted i landzonen. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at forslaget herom har sin baggrund i en række omgælder af den pågældende byreguleringslovs formål, og at det ikke er hensigten med forslaget at lægge hindringer i vejen for reelle gartnerier, frugtplantager og pelsdyrfarme, selv om de pågældende ejendomme måtte have en mindre størrelse end 2 ha.

Det må meget frarådes at efterkomme de omhandlede henstillinger i de to henvendelser.

Erhvervsrådet for Gartneri og Frugtavl anbefaler, at hjemmelen i byplanlovens § 2, stk. 2, nr. 10, til at friholde landområder for bymæssig bebyggelse fastholdes, og at det i forbindelse hermed sikres, at gartnerier beliggende i de nuværende mellemzoner eller i de kommende byzoner kun kan fjernes mod fuld erstatning.

Med denne udtalelse synes Erhvervsrådet at ville foreslå, at det sikres i lovgivningen, at eksisterende gartnerier på arealer, der udlægges til bymæssig bebyggelse (inddrages under byzone), foreløbig bliver en landzoneenklave, der kun kan kræves anvendt til bymæssig bebyggelse i kraft af en ekspropriation.

Andetsteds i henvendelsen er omtalt „urimelige ejendomsvurderinger, høje kommunale grundskatter, påligning af vej- og kloakafgifter etc.“, der kan tvinge eksisterende gartnerivirksomheder bort, uden at

*) Skrivelserne ikke optrykt.